

artikel“. Det er selvfølgelig den højtærede Finansministers Standpunkt den Dag i Dag, saa den Hjælp, som det ærede Medlem for Hillerød vilde yde ham, duer slet ikke. Den højtærede Finansminister har ogsaa en helt anden Begrundelse. Han har den Begrundelse, at han er nødt til som Embedsmand at fralægge sig enhver Injurie ved Dom. Det gjorde han nu desuagtet ikke, thi han forligte Sagen, hvilket er meget fornuftigt, men ikke nogen Opfyldelse af den Lov, som han paa- staar at ville bøje sig for.

Det, som den højtærede Finansminister paaberaaber sig, maa være Forordningen af 27. September 1799, og jeg har ogsaa set i et den højtærede Finansminister meget nærstaaende Blad, at det skal være den. Og i den findes ogsaa en Bestemmelse om, at Embedsmænd skulle fralægge sig Injurier ved Dom. Men da den enevældige Konge i 1799 udstedte denne Forordning, havde han ganske sikkert ikke parlamentariske Ministre for Øje, og især ikke parlamentariske Ministre, der udgive Blade. Ja, den højtærede Finansminister udgiver kun et, men der er af de andre Ministre, der, saa vidt jeg ved, udgiver 17 Blade, i hvilke Modstandere behandles paa den livligste Maade. Naar det ærede Medlem for Hillerød ønsker Pressen højnet, vil jeg bede ham om at henstille til den højtærede Finansminister og den højtærede Indenrigsminister, at de benytte et helt andet Middel, som de have til at højne Pressen, end at anlægge Injuriesøgsmaal, thi de kunne jo blot sørge for, at de Blade, som de redigere, være holdte i en noget finere Stil og Tone, end de især i den senere Tid have været. Det var en mere nærliggende og langt mere fyldestgørende Maade for den højtærede Finansminister og den højtærede Indenrigsminister at arbejde paa, naar de ville højne Pressen, end at anlægge Injuriesøgsmaal, og det vilde være meget forstandigt af dem, for paa den Maade, hvorpaa de nu skrive deres Blade, er der ingen, der tror dem, og en Presse, der ikke tros, har ingen Magt. I de ministerielle Blade føres der nemlig for Tiden et frygteligt Sprog, ikke blot i de bergske Blade, det vil jeg ikke ænse, da jeg anser disse Blade for at være ganske utilregnelige for Tiden, men ogsaa i saadanne ministerielle Blade, om hvilke jeg formoder, at de ønske at blive betragtede som noble Blade.

Efter dette har jeg endnu blot en historisk Bemærkning at fremsætte om Tilblivelsen af denne Forordning af 27.

September 1799, som den højtærede Finansminister paaberaaber sig som Begrundelse for sit Injuriesøgsmaal, som han — for Resten imod Forordningens Bestemmelse — har forliget. Denne Forordning er nemlig en af dem, om hvilke man med Bestemthed kan sige, hvorfor den blev udstedt. Den blev udstedt, for at man i Kraft af dens Bestemmelser kunde landsforvise Peter Andreas Heiberg og Malthe Konrad Bruun. De havde nemlig forsyndet sig ved at skrive Sange som: „Naar Slyngler hæves til Ærens Top“, „Ordener hænger man paa Idioter“, „Min Søn, vil Du i Verden frem, saa buk“. Det er denne Forordning, som den højtærede Minister har fundet det tidssvarende nu at fremdrage.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Jeg vil kun ganske kort nedlægge en Indsigelse mod den Maade, hvorpaa det ærede Medlem søgte at lægge en Mening ind i mine Ord fra forleden, idet han henviste til, at disse Ord kunde være farlige overfor vore Naboer. Jeg tror, at det ærede Medlem hverken har gjort den danske Rigsdag eller det danske Land nogen Tjeneste ved en saadan Fremstilling. Og den er højst urigtig. Thi det, jeg sagde forleden Dag, var, at vi kunde i Virkeligheden ikke hævde vor Neutralitet ved en Grænsevagt som den, der har været Tale om, en Patrouillebaad og en halv Snes Mand. Hvis vi indskrænkede os dertil, vilde det blive betragtet som Grund til Krig. Jeg nævnede som Tankeeksperiment, at en Vestmagt kastede Tropper i Land paa den jydsk Kyst, og sagde da, at der vilde blive krævet af os, at vi skulde gøre, hvad vi kunde, bruge de Kræfter, vi havde, og at det ikke var nogen umulig Opgave for den danske Militærmagt at opstille 50,000 Mand. Det var det, jeg nævnede. Det er heller ikke en Umulighed. Et æret Medlem har villet fremstille det som ganske umuligt, fordi der, som han sagde, kun kunde være Tale om den jydsk og fynsk Styrke. Naar Danmark nogen Sinde før har været i Fare, have vi ogsaa haft Sjællænderne med, og det antager jeg, vi ogsaa fremdeles ville have, og saa er det ikke umuligt.

Hvorledes et saadant Tankeeksperiment kan føres videre, skal jeg ikke komme ind paa. Det var mig kun om at gøre at nævne, hvad vi kunde udføre, hvilke Kræfter vi havde til Raadighed, i Modsætning til den Tanke, at man